

Să citim Biblia împreună
EVANGHELIA DUPĂ LUCA
CAPITOLUL 4

Apoi a șezut jos și învăța pe noroade din corabie. 4 Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon : „Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejele pentru pescuire.” 5 Drept răspuns, Simon l-a zis : „Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n-am prins nimic ; dar, la cuvântul Tău, voi arunca mrejele !” 6 După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pești că începeau să li se rupă mrejele. 7 Au făcut semn tovarășilor lor care erau în cealaltă corabie să vină să le ajute. Aceia au venit, și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile. 8 Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus și i-a zis : „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.” 9 Fiindcă îl apucase spaima, pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii pe care o făcuseră. 10 Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon. Atunci Isus i-a zis lui Simon : „Nu te teme ; de acum încolo vei fi pescar de oameni.” 11 Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat totul și au mers după El.

Vindecarea unui lepros

12 Isus era într-una din cetăți. Și iată că un om plin de lepră, cum L-a văzut, s-a aruncat cu fața la pământ, L-a rugat și i-a zis : „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.” 13 Isus a întins mâna, S-a atins de el și i-a zis : „Da, voiesc, fii curățat !”

Îndată, l-a lăsat lepra. 14 Apoi i-a poruncit să nu spună nimănui. „Ci du-te”, i-a zis El, „de te arată preotului și adu pentru curățarea ta ce a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei.” 15 Se răspândea tot mai mult vestea despre El, și oamenii se strângeau cu grămada, ca să-L asculte și să fie vindecați de bolile lor. 16 Iar El Se ducea în locuri pustii, și Se ruga.

Vindecarea unui slăbănog

17 Într-una din zile, Isus învăța pe noroade. Niște farisei și învățători ai Legii, care veniseră din toate satele Galileii și din Ierusalim, stăteau acolo ; iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece. 18 Și iată că niște oameni purtau într-un pat pe un slăbănog și căutau să-l ducă înăuntru, ca să-l pună înaintea Lui. 19 Fiindcă n-aveau pe unde să-l ducă înăuntru, din pricina norodului, s-au suit pe acoperișul casei și l-au coborât cu patul printre cărămizi, în mijlocul adunării, înaintea lui Isus. 20 Când le-a văzut credința, Isus a zis : „Omule, păcatele îți sunt iertate !” 21 Cărturarii și fariseii au început să cărtească și să zică în ei înșiși : „Cine este Acesta, de rostește hule ? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu ?” 22 Isus, care le-a cunoscut gândurile, a luat cuvântul și le-a zis : „Pentru ce cărțiți în inimile voastre ? 23 Ce este mai lesne, a zice : „Păcatele îți sunt iertate” sau a zice : „Scoală-te și umblă” ? 24 Dar, ca să știți că Fiul omului are putere pe pământ să ierte păcatele : „Ție îți poruncesc”, a zis El slăbănogului ...” (Continuare în numărul viitor)

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII	
DUMINICA	9 - 12 18 - 20
JOI	18 - 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” ! I Samuel 25 : 6

ROMÂNIA • CARAȘ – SEVERIN • REȘIȚA • STR. CASTANILOR • Nr. 119 • Cod 320 030

Editorial. Cele două vase !

O femeie bătrână din China avea două vase mari, pe care le atârna de cele două capete ale unui băț, și le căra pe după gât. Un vas era crăpat, pe când celălalt era perfect și tot timpul aducea întreaga cantitate de apă.

La sfârșitul lungului drum ce ducea de la izvor până acasă, vasul crăpat ajungea doar pe jumătate. Timp de doi ani, asta s-a întâmplat zilnic : femeia aducea doar un vas și jumătate de apă. [Asemenea acestor vase sunt și oamenii. Bineînțeles că unii sunt mulțumiți și pot fi chiar chiar mândri de realizările lor.

Dar cei care sunt asemenea vasului crăpat, poate să le fie foarte rușine cu imperfecțiunea lor, și se simt foarte rău, deoarece din cauza vârstei înaintate, sau a stării de sănătate, nu mai pot face decât jumătate, sau o mică parte din ce puteau face cândva, din munca pentru care au fost mențiți de către Dumnezeu, fie în familie, fie în afara casei, sau în grădină !

Dar să vedem care a fost continuarea]. După doi ani de așa zisă nereușită, (după cum credea vasul crăpat), el i-a vorbit într-o zi femeii lângă izvor : „Mă simt atât de rușinat, pentru că această crăpătură face ca apa să se scurgă pe tot drumul până acasă !”

Bătrâna a zâmbit : „Ai observat că pe partea ta a drumului sunt flori, însă pe cealaltă nu sunt ? Aceasta este pentru că am știut defectul tău și am plantat semințe de flori pe partea ta a potecii, și în fiecare zi, în timp ce ne întorcem, tu le uzi.

De doi ani, culeg aceste flori și decorez masa cu ele. Dacă nu ai fi fost așa, n-ar mai exista aceste frumuseți care împropătează casa !”

Dacă un om are înțelepciunea de-a se folosi și de dezavantaje, tot în favoarea lui, oare Dumnezeu care m-a creat, nu a avut un scop clar și pentru viața mea ? Pentru aceasta a îngăduit anumite circumstanțe nefericite (cred eu) ale vieții, moment din care totul este altfel pentru mine ! **Dar oare răul chiar îmi face rău ?** Să vedem un exemplu din Biblie !

Iosif (fiul lui Iacov) a ajuns să fie urât de către frații săi, deoarece el încerca să-i corecteze. Le spunea lucruri reale, dar care pentru ei erau foarte deranjante. Din acest motiv ei au decis să îl vândă și credeau că au scăpat de el pentru totdeauna.

Dar Moise spunea la un moment dat : „Dar dacă nu faceți așa, păcătuiți împotriva Domnului și să știți că **păcatul vostru vă va ajunge**”. (Numeri 32 : 23) ... (Continuare în pagina 3)

La momentul vânzării, Iosif avea șaptesprezece ani (Geneza 37 : 2). După treisprezece ani grei pentru el, (când avea deja treizeci de ani), ajunge să fie numit al doilea om după Faraon, (Geneza 41 : 46). În Egipt a urmat o perioadă de prosperitate care a ținut șapte ani, după care au urmat cei șapte ani de foamete, (a se vedea Geneza 41 : 26-30).

După primii doi ani de foamete, țările din zonă se confruntau cu lipsa hranei, dar se auzea că în Egipt încă se găsește grâu de vânzare și pleacă până acolo și frații de-a-i lui Iosif. În Geneza 45 : 11, avem notate cuvintele pe care Iosif le adresează fraților lui, că vor mai fi cinci ani de foamete ! Dar ei nu știau cu cine vorbesc ! Deci Iosif avea $30 + 7 + 2 = 39$ de ani. Vine și Iacov în Egipt și mai trăiește acolo șaptesprezece ani (Geneza 47 : 28).

Deci $39 + 17 = 56$ de ani avea Iosif când spune cuvintele din Geneza 50 : 20 ! De la șaptesprezece ani, câți avea când a fost vândut, erau trecuți exact 39 de ani ! Ce ajunge el să înțeleagă după atâția ani ? „... *negreșit, v-ați gândit să-mi faceți rău : dar Dumnezeu a schimbat răul în bine, ca să împlinească ceea ce se vede azi ...*”. (Continuarea în nr. viitor)

De-ale copiilor ...

Un cal trăia cu mînzul său plin de viață într-o vale mirifică cu pășuni verzi, râuri limpezi, umbră răcoroasă a multor copaci.

Dar mînzului îi mergea ca și oamenilor care au de toate: era nemulțumit. Nu făcea decât ceea ce-i aducea plăcere : dormea, deși nu era obosit ; era comod și sătul și în cele din urmă disprețuia valea. „*Tată, dacă trebuie să mai trăiesc aici, sigur mă voi îmbolnăvi. Iarba nu-mi mai place, aerul este așa de sufocant, râul este murdar. Trebuie să plecăm de aici !*” Așa că au plecat de aici. S-au urcat pe cărărușe abrupte spre coama muntelui.

Vântul rece bătea tare și aproape că nu mai găseai petec de iarbă. A doua zi, mînzul părea epuizat și fără vlagă din cauza foamei. A treia zi, nu-și mai putea mișca picioarele. „*Este timpul să ne întoarcem*”, spuse tatăl și-l conduse pe fiul său în vale pe un alt drum. Sosiră acolo abia noaptea. Abia simți sub picioarele sale iarba fragedă și proaspătă și mînzul necheză cu bucurie : „*Tată, rămânem aici. Niciodată nu am mâncat o iarbă așa de frumos mirositoare și așa de gustoasă !*” În acest moment se înălțau zorii dimineții. Și mînzul observă că tocmai în această vale au trăit și mai înainte. De rușine, nu mai îndrăznea să privească la tatăl său.

Povestiri cu tăc

Într-o zi, un om credincios a fost întrebare de un prieten al său :

- *Spune-mi frate, când omul se întoarce din nou la Dumnezeu, ce daruri încep să lucreze mai întâi în viața lui : credința, căința, frica de iad, nădejdea ?* Credinciosul i-a răspuns :

- *Spune-mi prietene, când o roată începe să se învârtă, care-i spița care pornește mai întâi ?*

- *Pornesc toate deodată, răspuse prietenul.*

- *Vezi, zise credinciosul, așa e și când, sub bătaia vîntului Duhului Sfânt, sufletul nostru pornește la drum nou. Toate darurile cerești și sufletești se pornesc deodată, spre o rodnică lucrare, întocmai ca spițele roții.* (Sursa întâmplărilor : internet)

Rubrica sufletului nemântuit

Copt sau mort !

Un înțelept se plimba odată prin țară și într-o zi observă cum un om planta un copac de roșcove. Se opri lângă el, îl privi și-i spuse : „*Când va da rod acest pom ?*” Omul îi răspunde :

„*Peste șapte ani*”. Înțeleptul continuă : „*Crezi că vei mai trăi peste șapte ani pentru a te bucura de roadele muncii tale ? Mai degrabă plantează un pom care rodește mai repede, ca tu să te bucuri de roadele sale*”.

Omul își termină munca, se uită cu mândrie la pom și răspunde :

„*Învățătorule, când am venit în lume, am găsit pomi de roșcove și am mâncat din ei, fără a-i fi plantat eu. Părinții mei i-au plantat. Dacă m-am bucurat de pe urma a ceea ce nu am lucrat, atunci vreau să plantez și eu un pom pentru copiii sau nepoții mei, ca să se bucure și ei. Nouă, oamenilor, ne place să trăim când unul dă mâna celuilalt. Vedeți, eu sunt un om simplu, dar noi avem un proverb : Copt sau mort !*” În cartea Proverbe 19 : 17 găsim scris :

„*Cine are milă de sărac, împrumută pe Domnul, și El îi va răsplăti binefacerea*”. Scriitorul Epistolei către Evrei nota : „*Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia ; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac*”. (Evrei 13 : 16) Dar o altă formă de facere a binelui mai puțin cunoscută a fost spusă de către apostolul Pavel : „*Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri lui Dumnezeu pentru noi*”. (II Corinteni 1 : 11)

Mică enciclopedie onomastică

• **Gloria**: Prenume feminin modern, dar nu prea des folosit, **Gloria**, are semnificație clară pentru noi, întrucât corespunde subst. „*glorie, onoare, strălucire, renume, slavă*”. Deși identitatea este perfectă, numele pers. nu este o creație românească, ci un împrumut apusean recent, a cărui apariție este probabil legată de interpretarea și folosirea în sens creștin a cuvântului latin *gloria* (de exemplu în spaniolă, *sâmbăta mare* este numită *sabado de gloria*, exprimând bucuria pentru învierea lui Hristos). Corespondentele străine au aceeași formă ca la noi.

Cartea veche 156. Lectura cărților rele

Struțul, de obicei se nutrește cu sămînțe și cu iarbă, în lăcomia lui înghite pietri, metale, sticle, lemne și bucate de piei, cari nu-i pot da nici o nutriție. Așa sunt și acei cetitori, cari nu-și aleg lectura, ci cetesc și cărți rele. Lectura bună este hrana sufletului, iar cărțile rele, nu numai că nu-i dau această hrană, ci din contră îi sunt dăunătoare pentru viață, pentru credință.

Un întemnițat fu întrebare din ce pricină a ajuns în temniță și răspunsul lui a fost : *din pricina cărților rele*. Apostolul Pavel îi scria lui Timotei : „*Dacă vei pune în mintea fraților aceste lucruri, vei fi un bun slujitor al lui Hristos Isus, fiindcă te hrănești cu cuvintele credinței și ale bunei învățături pe care ai urmat-o până acum*”. (I Timotei 4 : 6)

Dicționar de cuvinte, expresii, citate celebre

Aurea mediocritas (lat. „Mediocritate aurită”), două cuvinte desprinse dintr-o odă (II, 10,5) a lui Horațiu. „Acest frumos vers – a spus Voltaire – îl știe orice om de literă pe dinafară”. Oda lui Horațiu cântă avantajele unui trai modest, departe de splendorile măririlor și ale vieții zgomotoase. De aceea, deși traduse exact cuvintele înseamnă „mediocritate aurită”, e mai bine să se știe că nu este vorba de mediocritate, în înțelesul cuvântului, ci de o stare mijlocie, pe care poetul, la vremea aceea, o socotea o chezășie a liniștii sufletești și o cale spre fericire, motiv pentru care o și numește poetic „aurea” - aurită. De altfel, în limba latină, *mediocritas* înseamnă în primul rând : moderație, măsură, cale de mijloc.

Dicționar Biblic de nume proprii

Din Dicționarul Biblic de nume proprii :
• **ANA** = 1. **Răspunzând, Ascultarea rugăciunii** (Dumnezeu ascultă). 2. **Aplecat, Care se silește**. 3. **Crainic, Povestitor**. 4. **Cântăreț**. Un edomit (Geneza 36 : 20, 24, 25).
• **ANA** = 1. **Bindecuvântare, Îndurare, Milostivire, Har, Favoare, Grație**. 2. **Drăgălașa, Plăcuta, Încântătoarea, Închinata**. Mai multe femei israelite (I Sam. 1:2, Lc. 2:36)

Versetele săptămânii

„*Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți*”. ISAIA 53 : 5

Proverbe latine despre pedeapsă

• Ca să eviți pedeapsa, să nu te atingi de lucrurile străine. • Pedeapsa este aceeași și pentru făptaș și pentru complice. • Hoții cei mari îi pedepsesc adesea pe hoții mai mici. • Să nu fie pedeapsa mai mare decât e vina. • Pedeapsa urmează curând după vină. • Pe infractorul recidivist rareori l-a trecut cu vederea pedeapsa care vine șchiopătând. • Tot ce le trăznește prin minte regilor se abate pe capul grecilor. • Mai bine să suferi pedeapsa pe nedrept, decât să o meriți. • De obicei mincinoșii își primesc pedepsele după minciunile lor. • Nici un inculpat nu-și poate abroga pedeapsa. • Nici un om cu judecată nu pedepsește pentru că ai greșit, ci ca să nu mai greșești. • Omul necinstit poate să-și amâne pedeapsa, dar nu poate scăpa de ea. • Cât de târziu, dar pedeapsa vine totuși, pe nesimțite. (Din *Proverbe și cugetări latine*, Editura, Albatros, București, 1976).

Cum pot fi mântuit ?

1. **Nu există om fără păcat** : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. (Romani 3 : 23) 2. **Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat** : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”. 3. **Mântuirea este posibilă numai prin Isus** : „... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. (Romani 6:23)